

Sygn. akt I C 525/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Bliźnicka

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2017 roku w Głubczycach

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy G.**

przeciwko **M. S.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 525/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 03 sierpnia 2016 r. powód Gmina G. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej M. S. kwoty 754,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 26 kwietnia 2006 r. powódka zawarła z pozwaną umowę najmu komórki użytkowej, na podstawie której oddała w najem pozwanej komórkę użytkową przeznaczoną na cele składowe położoną w G. ul. (...).

Pozwana często zalegała z opłatami z tytułu umowy. W związku z zaległościami umowa została wypowiedziana i od dnia 11 grudnia 2013 r. pozwana korzysta z komórki bez zawartej umowy. Na dzień 30 maja 2016 r. zaległość z tego tytułu wraz ze skapitalizowanymi odsetkami wynosi 754,90 zł, z czego kwota 657,36 zł stanowi należność główną.

Pozwana M. S., pomimo prawidłowego zawiadomienia w wyniku podwójnego awizowania przesyłki, nie stawiała się na termin rozprawy, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie wносиła również o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 kwietnia 2006 r. pomiędzy Zarządem (...) w G., a A. S. doszło do zawarcia umowy najmu komórki użytkowej przypisanej do lokalu przeznaczonego na cele składowe położonej w G. przy ul. (...) o łącznej powierzchni 4,42 m².

dowód: umowa najmu komunalnej komórki użytkowej z dnia 26 kwietnia 2006 karta 15 akt

Pismem z dnia 17 czerwca 2016 r. (...) sp. z o.o. w G. wezwało pozwaną M. S. do zapłaty.

dowód: wezwanie do zapłaty karta 16 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c. w razie wydania wyroku zaocznego z uwagi na zaistnienie przesłanek określonych w art. 339 § 1 k.p.c., przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Komentowany przepis ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia praw. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco. Zatem Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym nie obowiązuje bowiem domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r. I CKU 176/97 Prok i Pr. 1999, Nr 9, s. 30).

Domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. W literaturze wskazuje się, że uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej strony. W przypadku zaistnienia uzasadnionych wątpliwości sąd powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, o ile powód zgłosił dowody. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowód zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która wywodzi z faktów skutki prawne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96).

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego oddalającego powództwo z uwagi na fakt, iż przytoczone w pozwie okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, a przeprowadzone w konsekwencji powyższego postępowanie dowodowe nie dało podstaw do uwzględnienia powództwa. Zauważyć należy, że powództwo w sprawie skierowane zostało przeciwko M. S.. W uzasadnieniu pozwu, powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika jednoznacznie wskazał, iż zobowiązanie pozwanej do uiszczenia na rzecz Gminy G. dochodzonej niniejszym pozwem kwoty wynika z wiążącej strony umowy najmu komórki użytkowej zawartej dnia 26 kwietnia 2006 r., na podstawie której oddano w najem pozwanej komórkę użytkową położoną w G. ul. (...). Jako dowód na wskazaną okoliczność zgłoszono umowę najmu z dnia 26 kwietnia 2006 r., który to dokument dołączony został przy pozwie. Jednakże z analizy treści przedstawionego dokumentu, wynika iż stroną w/w umowy jest inny podmiot aniżeli strona pozwana w niniejszej sprawie. Otóż wbrew twierdzeniom powoda, przedmowa umowa została zawarta z A. S. jako najemcą, nie zaś z M. S..

Legitymacja procesowa definiowana jest jako materialnoprawne uprawnienie do występowania w konkretnym procesie cywilnym w charakterze strony procesowej. Powód i pozwany muszą być związani prawnomaterialnie z przedmiotem procesu, wyróżnia się przy tym legitymację czynną, czyli zdolność do występowania w konkretnym procesie w charakterze powoda oraz legitymację bierną, czyli zdolność do występowania w konkretnym procesie w charakterze pozwanego. Skutkiem braku legitymacji, tak czynnej jak i biernej jest oddalenie powództwa (vide: A. Zieliński, Postępowanie cywilne, Kompendium, Warszawa 2008, s. 64,).

Zdaniem Sądu, skoro powód materialnoprawne źródło zobowiązania pozwanej wywodzi wprost z zawarcia umowy najmu z dnia 26 kwietnia 2006 r., której stroną jednakże nie była pozwana, lecz zupełnie inny podmiot, to wobec tego zachodzi oczywista sprzeczność pomiędzy twierdzeniem powoda odnośnie statusu pozwanej jako najemcy komórki użytkowej położonej w G. ul. (...), a dowodem zaofiarowanym na potwierdzenie wskazanej okoliczności. W świetle powyższego uznać należy, iż legitymacja procesowa bierna strony pozwanej nie została w niniejszym procesie w jakikolwiek sposób wykazana. W szczególności istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy Gminą G., a pozwaną nie sposób wywieść z przedłożonego przy pozwie wezwania do zapłaty. Oczywistym jest iż przedmiotowy dokument potwierdza li tylko fakt jego sporządzenia przez Gminę G. oraz skierowania do strony pozwanej wezwania do zapłaty, natomiast nie stanowi dowodu na okoliczność stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami.

Reasumując, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, stwierdzić należy iż legitymacja procesowa po stronie pozwanej nie została wykazana, co w konsekwencji uzasadnia oddalenie powództwa wniesionego przeciwko M. S..

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.